TIESAS LĒMUMS
(īpaša palāta, kas paredzēta Reglamenta 123.b pantā)

2009. gada 24. jūnijā

Pārskatīšana

Lieta C-197/09 RX

par pirmās ģenerāladvokātes 2009. gada 4. jūnijā iesniegto ierosinājumu par pārskatīšanu saskaņā ar Tiesas Statūtu 62. pantu.

TIESA
(īpaša palāta, kas paredzēta Reglamenta 123.b pantā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*], K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], A. Ross [*A. Rosas*] un K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents),

ņemot vērā EKL 225. panta 2. punkta otro daļu,

ņemot vērā Tiesas Statūtu 62. pantu,

ņemot vērā pirmās ģenerāladvokātes E. Šarpstones [*E. Sharpston*] ierosinājumu,

pieņem šo lēmumu.

Lēmums

1 Pirmās ģenerāladvokātes ierosinājums par pārskatīšanu attiecas uz Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (apelāciju palāta) 2009. gada 6. maija spriedumu lietā T-12/08 P *M*/*EMEA* (turpmāk tekstā — "2009. gada 6. maija spriedums"), ar kuru Pirmās instances tiesa, pirmkārt, atcēla Eiropas Savienības Civildienesta tiesas (pirmā palāta) 2007. gada 19. oktobra rīkojumu lietā F-23/07 *M*/*EMEA*, kā arī Eiropas Zāļu aģentūras (*EMEA*) 2006. gada 25. oktobra lēmumu tiktāl, ciktāl ar to noraidīts *M* 2006. gada 8. augusta lūgums, lai invaliditātes komisija izskatītu viņa lietu (turpmāk tekstā — "2006. gada 25. oktobra lēmums"), un, otrkārt, piesprieda *EMEA* samaksāt apelācijas sūdzības iesniedzējam kompensāciju EUR 3000 apmērā.

Lietas priekšvēsture

2 No 2009. gada 6. maija sprieduma izriet, ka *M*, pagaidu darbinieks, kas bija uzsācis darbu *EMEA* 1996. gada oktobrī, 2005. gada martā cieta nelaimes gadījumā darbā un kopš tā laika atradās slimības atvaļinājumā. Viņa līgums ar *EMEA* beidzās 2006. gada 15. oktobrī.

3 2006. gada 17. februārī *M* lūdza izveidot invaliditātes komisiju, un *EMEA* to atteica ar 2006. gada 31. marta vēstuli.

4 2006. gada 3. jūlijā *M* par šo atteikumu iesniedza sūdzību, kas tika noraidīta ar 2006. gada 25. oktobra lēmumu.

5 Pa to laiku — 2006. gada 8. augustā — *M* iesniedza jaunu lūgumu izveidot invaliditātes komisiju un tam pievienoja ārsta *W* medicīnisko atzinumu.

6 Ar 2006. gada 29. novembra vēstuli *EMEA* paziņoja *M*, ka šis lūgums nav uzskatāms par jaunu lūgumu Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punkta izpratnē un ka tādējādi šis lūgums ir noraidāms tādu pašu iemeslu dēļ, kādi izklāstīti 2006. gada 25. oktobra lēmumā.

7 Ar 2007. gada 25. janvāra vēstuli *M* iesniedza sūdzību, lūdzot atsaukt 2006. gada 25. oktobra lēmumu tiktāl, ciktāl ar to noraidīts viņa 2006. gada 8. augusta lūgums. Nākamajā dienā *M* turklāt adresēja *EMEA* pieprasījumu atlīdzināt viņam nodarīto mantisko un morālo kaitējumu.

8 Ar *EMEA* 2007. gada 31. janvāra vēstuli minētā sūdzība un pieprasījums tika noraidīti.

9 2007. gada 19. martā *M* iesniedza Civildienesta tiesai prasību, lūdzot, pirmkārt, atcelt 2006. gada 25. oktobra lēmumu un, otrkārt, piespriest *EMEA* izmaksāt EUR 100 000 kā zaudējumus saistībā ar dienesta pārkāpumiem.

10 Pēc tam, kad *EMEA* bija cēlusi iebildi par nepieņemamību, Civildienesta tiesa ar iepriekš minēto rīkojumu lietā *M*/*EMEA* noraidīja prasību kā nepieņemamu gan attiecībā uz prasījumiem par atcelšanu, gan attiecībā uz prasījumiem par atlīdzību. Tā tostarp norādīja, ka prasījumi, kas vērsti pret 2006. gada 25. oktobra lēmumu tiktāl, ciktāl ar to noraidīts *M* 2006. gada 8. augusta lūgums, neesot pieņemami, jo minētais lēmums ir jāuzskata par tādu, kas tikai apstiprina *EMEA* 2006. gada 31. marta vēstulē ietverto lēmumu.

11 Pēc tam, kad *M* bija iesniedzis apelācijas sūdzību par minēto rīkojumu, Pirmās instances tiesa ar savu 2009. gada 6. maija spriedumu to atcēla, uzskatot, ka tajā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā tiktāl, ciktāl *M* prasījumi par atcelšanu un prasījumi par atlīdzību ir atzīti par nepieņemamiem.

12 Turpinājumā, uzskatot, ka tiesvedības stadija to ļauj, Pirmās instances tiesa tostarp atzina par pieņemamiem *M* prasījumus par atlīdzību. Izskatot lietu pēc būtības, tā piesprieda *EMEA* samaksāt atlīdzību EUR 3000 apmērā par morālo kaitējumu, kas esot nodarīts *M*.

Vērtējums

13 Aplūkojamajā lietā ir jākonstatē, ka procesa jautājuma — Pirmās instances tiesas Reglamenta, kas tolaik bija piemērojams Civildienesta tiesai, 114. panta izpratnē –, kas ir iebilde par nepieņemamību, ko *EMEA* cēlusi Civildienesta tiesā, izskatīšanas rezultātā apspriede pirmajā instancē minētajā tiesā un tās veiktais novērtējums attiecās vienīgi uz *M* celtās prasības un tajā ietverto prasījumu pieņemamību.

14 Šajos apstākļos Civildienesta tiesā nav notikusi uz sacīkstes principu balstīta apspriede pēc būtības — ne rakstveidā, ne pat mutiski — par *M* izvirzītajiem prasījumiem par atlīdzību, tostarp par viņam nodarīto morālo kaitējumu. Turklāt minētā tiesa nav izvērtējusi šos prasījumus un nav pieņēmusi par tiem lēmumu pēc būtības.

15 Arī no procesuālajiem rakstiem, ko iesnieguši lietas dalībnieki apelācijas procesā Pirmās instances tiesā, neizriet, ka šie paši prasījumi būtu bijuši apspriesti pēc būtības kā pamatjautājums uz sacīkstes principu balstītajā rakstveida apspriedē, pirms minētā tiesa, lemjot par *M* izvirzītā prasījuma par morālā kaitējuma atlīdzināšanu pamatotību, piesprieda *EMEA* samaksāt *M* atlīdzību EUR 3000 apmērā par minēto kaitējumu. Turklāt ne Pirmās instances tiesas 2009. gada 23. janvāra sēdes protokolā, ne 2009. gada 6. maija spriedumā nav norāžu, kas liecinātu, ka šā prasījuma pamatotība, it īpaši *M* tiesību uz atlīdzību par morālo kaitējumu precīzs apjoms, tiktu apspriesta minētajā tiesas sēdē.

16 No tā izriet, ka 2009. gada 6. maija spriedumā Pirmās instances tiesa, izskatot lietu pēc būtības, daļēji apmierināja prasījumu par morālā kaitējuma, kas esot bijis nodarīts *M*, atlīdzināšanu, lai gan, pirmkārt, Civildienesta tiesā izvirzītā procesa jautājuma dēļ nav bijis iespējams veikt uz sacīkstes principu balstītu rakstveida vai mutisku apspriedi un, otrkārt, nav secināms, ka šāda apspriede būtu notikusi Pirmās instances tiesā.

17 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka ir nopietni apdraudēta Kopienu tiesību vienotība vai konsekvence tiktāl, ciktāl 2009. gada 6. maija spriedumā tika nospriests pēc būtības par prasījumu par morālā kaitējuma, kas esot bijis nodarīts *M*, atlīdzināšanu.

18 Līdz ar to ir jāpārskata 2009. gada 6. maija spriedums.

19 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jāizskata jautājums par to, kā jāsaprot "tiesvedības stadija to ļauj" Tiesas Statūtu 61. panta un minēto statūtu pielikuma 13. panta 1. punkta izpratnē tad, ja pirmās instances tiesā — šajā gadījumā Civildienesta tiesā — atbildētājs lūdzis tiesu lemt par iebildi par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības, un ja apelācijas tiesa — šajā gadījumā Pirmās instances tiesa — atceļ pirmās instances tiesas rīkojumu, ar kuru apmierināta minētā iebilde par nepieņemamību.

20 Otrkārt, ir jāpārbauda, vai tas, ka apelācijas tiesa — šajā gadījumā Pirmās instances tiesa — pēc tam, kad tā atcēlusi minēto rīkojumu un atzinusi par pieņemamu prasību, it īpaši tajā ietvertos prasījumus par atlīdzību, lemj pēc būtības par prasījumu par morālā kaitējuma, kas esot nodarīts prasītājam, atlīdzināšanu, lai gan pirmās instances tiesā — šajā gadījumā Civildienesta tiesā — nav bijusi veikta uz sacīkstes principu balstīta rakstveida vai mutiska apspriede par šo jautājumu un nav secināms, ka šāda apspriede būtu notikusi apelācijas tiesā, ir vai nav ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu saistīto prasību, it īpaši prasības ievērot tiesības uz aizstāvību, neievērošana.

21 Treškārt, gadījumā, ja ir konstatējams, ka ar 2009. gada 6. maija spriedumu ir pārkāpti Tiesas Statūtu 61. pants un minēto statūtu pielikuma 13. panta 1. punkts un/vai nav ievērotas prasības, kas saistītas ar tiesībām uz lietas taisnīgu izskatīšanu, it īpaši prasība ievērot tiesības uz aizstāvību, ir jāpārbauda, vai un — attiecīgā gadījumā — kādā mērā minētais spriedums kaitē Kopienu tiesību vienotībai vai konsekvencei.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (īpaša palāta, kas paredzēta Reglamenta 123.b pantā) nolemj:

1) ir jāpārskata Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (apelāciju palāta) 2009. gada 6. maija spriedums lietā T-12/08 P *M/EMEA*;

2) pārskatīšana attieksies uz jautājumu par to, vai Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (apelāciju palāta) 2009. gada 6. maija spriedums lietā T-12/08 P *M/EMEA* kaitē Kopienu tiesību vienotībai vai konsekvencei tiktāl, ciktāl Pirmās instances tiesa, rīkojoties kā apelācijas tiesa, interpretēja jēdzienu "tiesvedības stadija to ļauj" Tiesas Statūtu 61. panta un minēto statūtu pielikuma 13. panta 1. punkta izpratnē tādā veidā, kas tai ļāva pieņemt lietu izskatīšanai un lemt pēc tās būtības, lai gan tai iesniegtā apelācijas sūdzība attiecās uz pirmajā instancē izmantotā risinājuma attiecībā uz iebildi par nepieņemamību pārbaudi un lai gan attiecībā uz strīda aspektu, kas pieņemts izskatīšanai, nekāda uz sacīkstes principu balstīta apspriede nav notikusi ne minētajā tiesā, ne arī Eiropas Savienības Civildienesta tiesā kā pirmās instances tiesā;

3) Tiesas Statūtu 23. pantā paredzētās ieinteresētās personas un procesa Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā dalībnieki tiek aicināti viena mēneša laikā pēc šā lēmuma izsniegšanas iesniegt Eiropas Kopienu Tiesai savus rakstveida apsvērumus par minēto jautājumu.

[Paraksti]